

PROP DE VOSALTRES

Prop de Déu i dels germans

Al voltant del 19 de març, festa de Sant Josep, se celebra en les nostres diòcesis el Dia del Seminari. Us he de confessar que el Seminari és la preocupació fonamental que tinc com a bisbe de la diòcesi i que, a més, és compartida per tots els bisbes. La celebració d'aquesta jornada ha de ser una ocasió per complir el mandat del Senyor de demanar a l'amo dels sembrats que envie segadors als seus sembrats (*Mt 9,37*); per pregar pels seminaristes de la nostra diòcesi, demanant al Senyor que els infongui el desig d'una verdadera santedat i els concedeixi el do de perseverar en la vocació; i per col·laborar amb l'Església diocesana en les necessitats de la formació d'aquells que es preparen per al sacerdot. Necessitem sacerdots que estiguen ben preparats per respondre adequadament als reptes i dificultats que el nostre món planteja a l'evangelització.

Sant Joan Maria Vianney deia que el regal més gran que Déu pot fer-li a una parròquia és un bon sacerdot. Estic convençut que tots compartim aquest pensament. En aquests moments en què la presència del rector vivint en el poble s'està convertint en una situació excepcional en les comunitats xicotetes, sento que açò és viscut per tots com un empobriment, perquè la presència d'un sacerdot que viu amb humilitat i alegria la seua vocació en un poble, és percebuda com quelcom que fa bé no sols als cristians que participen habitualment en la vida de l'Església, sinó a tothom. En aquests moments, caracteritzats per l'escassetat de seminaristes, us demano que mantingueu viu el desig del sacerdot que, amb la seua presèn-

cia i proximitat, cuide la fe de les comunitats i siga un autèntic testimoni de l'Evangelí.

El lema de la celebració d'enguany («Prop de Déu i dels germans») ens porta a pensar en allò que és essencial en el ministeri d'un prevere. Si volem saber què és el decisiu en una vida sacerdotal hem de dirigir la nostra mirada a Jesús, principi i model de tot sacerdot. L'autor de la carta als Hebreus el presenta com un sacerdot pròxim a Déu, perquè és «sant, innocent, sense taca ni complicitat amb els pecadors i enaltit més amunt dels cels» (*Heb 7,26*). També es diu que és al mateix temps un sacerdot que s'assembla en tot als seus «germans» els homes (*Heb 2,14.17*) i, per això, pot ser misericordiós amb ells (*Heb 2,17*). En Crist mai es viu una contraposició entre la proximitat

a Déu i a la humanitat. Al contrari, perquè va ser fidel al Pare, va arribar a ser gran sacerdot compassiu i misericordiós.

Els cristians que tenen un sentit de fe és açò mateix el que volen veure en un sacerdot: que siga una persona pròxima a Déu per la seua vida d'oració i la celebració dels sagraments, perquè saben que els acostarà a Déu. Tenen la seguretat, a més, que si aquesta proximitat és real i no fictícia, estarà prop d'ells en el dolor i el patiment i mostrarà el cor misericordiós de Déu en els moments de debilitat, per la qual cosa no tindran por d'acostar-se a ell.

Demanem al Senyor que ens done sacerdots segons el seu cor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La força i la seguretat de l'esperança

Una de les característiques dels humans és la pregunta i la preocupació pel futur. I diuen els analistes del procés social que el món d'avui viu una mena d'inquietud per un demà absolutament incert i obert a totes les possibilitats, fins les més negatives.

La fe cristiana purifica i orienta la nostra actitud respecte al futur amb la virtut de l'esperança. Al costat de la fe confiada en Déu i de l'amor als germans, no es pot acabar d'entendre i de viure el conjunt de l'experiència cristiana si no s'entén la força i la seguretat de la virtut de l'esperança. Què és pròpiament l'esperança cristiana? Sovint s'entén l'esperança com la confiança en un futur millor.

Quan es constaten les dificultats de la vida, solem expressar la nostra esperança amb un: «el demà serà millor». I quan algú preveu que les coses poden anar pitjor, se li retreu que «cal tenir esperança». És això l'esperança cristiana?

L'esperança s'arrela al mateix centre del misteri cristià: Déu, amb el seu amor misericordiós, ve a nosaltres i ens porta a una vida d'amor, de despreniment, de confiança. Aquí s'arrela també l'esperança. Esperem en Déu, el nostre Pare, que és fidel al seu amor, i demà, i d'aquí a deu anys, i d'aquí a cent anys, vindrà a nosaltres, ens enviarà el seu Esperit i farà possible l'amor, la pau, el perdó, la vida. L'esperança cristiana no és pròpiament el

convenciment que les coses aniran millor, sinó que, sigui quina sigui la nostra situació, Déu serà fidel al seu amor salvador i farà possible el diàleg, l'alegria, l'amor. Ja ara, la crida amorosa de Déu a la vida pot ser escoltada o pot ser rebutjada, i ja ara hi ha qui busca la justícia i hi ha qui la rebutja. És el mateix misteri que viurem i viuran en el futur quan aquest futur sigui el present. Déu farà sempre possible la vida. Diu Jesús que el qui es mantingui fidel aconseguirà la plenitud. Déu mateix serà la plenitud eterna —el cent per u— d'aquell que haurà estat fidel amb constància en el poc.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Cerca de Dios y de los hermanos

Alrededor del 19 de marzo, fiesta de San José, se celebra en nuestras diócesis el Día del Seminario. Os tengo que confesar que el Seminario es la preocupación fundamental que tengo como obispo de la diócesis y que, además, es compartida por todos los obispos. La celebración de esta jornada debe ser una ocasión para cumplir el mandato del Señor de pedir al dueño de la mies que envíe obreros a su mies (Mt 9,37); para orar por los seminaristas de nuestra diócesis, pidiendo al Señor que les infunda el deseo de una verdadera santidad y les conceda el don de perseverar en la vocación; y para colaborar con la Iglesia diocesana en las necesidades de la formación de aquellos que se preparan para el sacerdocio. Necesitamos sacerdotes que estén bien preparados para responder adecuadamente a los retos y dificultades que nuestro mundo plantea a la evangelización.

San Juan María Vianney decía que el regalo más grande que Dios puede hacerle a una parroquia es un buen sacerdote. Estoy convencido que todos compartimos este pensamiento. En estos momentos en los que la presencia del párroco viviendo en el pueblo se está convirtiendo en una situación excepcional en las comunidades pequeñas, siento que esto es vivido por todos como un empobrecimiento, porque la presencia de un sacerdote que vive con humildad y alegría su vocación en un pueblo, es percibida como algo que hace bien no sólo a los cristianos que participan habitualmente en la vida de la Iglesia, sino a todos. En estos momentos, caracterizados por la escasez de seminaristas, os pido que mantengáis vivo el deseo del sacerdote que, con su presencia y su cercanía, cuide la fe de las comunidades y sea un auténtico testigo del Evangelio.

El lema de la celebración de este año («Cerca de Dios y de los hermanos») nos lleva a pensar en aquello que es esencial en el ministerio de un presbítero. Si queremos saber qué es lo decisivo en una vida sacerdotal hemos de dirigir nuestra mirada a Jesús, principio y modelo de todo sacerdote. El autor de la carta a los Hebreos lo presenta como un sacerdote cercano a Dios, porque es «santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo» (Heb 7,26). También se dice que es al mismo tiempo un sacerdote que se parece en todo a sus «hermanos» los hombres (Heb 2,14.17) y, por ello, puede ser misericordioso con ellos (Heb 2,17). En Cristo nunca se vive una contraposición entre la cercanía a Dios y a la humanidad. Al contrario, porque fue fiel al Padre llegó a ser sumo sacerdote compasivo y misericordioso.

Los cristianos que tienen un sentido de fe es esto mismo lo que quieren ver en un sacerdote: que sea una persona cercana a Dios por su vida de oración y la celebración de los sacramentos, porque saben que los acercará a Dios. Tienen la seguridad, además, de que si esta cercanía es real y no ficticia, estará cerca de ellos en el dolor y el sufrimiento y mostrará el corazón misericordioso de Dios en los momentos de debilidad, por lo que no tendrán miedo de acercarse a él.

Pidamos al Señor que nos dé sacerdotes según su corazón.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Tortosa celebra la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol

El domingo 29 de enero se celebró la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol. Nació en Tortosa el año 1836 y su vida entera fue una pasión ardiente por el sacerdocio. A los 24 años recibió la ordenación sacerdotal en su ciudad natal y en la parroquia de San Blas fue donde celebró su primera Misa. En 1878 puso la primera piedra del «Colegio de San José para las Vocaciones Eclesiásticas» y en 1883 fundó la «Hermandad de Sacerdotes Operarios» cuyo carisma es la formación de los futuros sacerdotes. En palabras de Mn. Sol: «La formación del clero es lo que podríamos decir la llave de la cosecha en todos los campos de la gloria de Dios. Nosotros más que apóstoles parciales, hemos de ser moldeadores y formadores de apóstoles». Fundó en Roma, el año 1892, el «Pontificio Colegio Español de San José» y en 1903 edificó en Tortosa el «Templo de Reparación». Allí están sus restos mortales. Murió en Tortosa el año 1909 y su semilla está esparcida por muchas naciones del mundo. El papa san Juan Pablo II lo beatificó el 29 de marzo de 1987.

Presidió la Eucaristía nuestro obispo, Mons. Enrique Benavent Vidal y fue concelebrada por el Vice-director general de la Hermandad de Operarios del Corazón de Jesús, D. Carlos Boulanger, algunos operarios y sacerdotes de nuestra diócesis. En total once. Participaron en la celebración el Sr. Alcalde de la

ciudad y autoridades, religiosas y un buen número de fieles.

El Sr. Obispo, en la homilía, nos recordó como Mn. Sol vio un seminarista pobre y sintió en su interior el deseo de ayudarlo espiritualmente. La llamada que sintió no fue sólo prestar ayuda material y espiritual a los seminaristas de Tortosa y de la diócesis, sino que trascendió y se sintió llamado a ofrecer a la Iglesia lo que ésta necesitaba en aquel momento. Agradecemos al Señor que la manera de entender, vivir y preocuparse por las vocaciones sacerdotales, no se concibe si uno no siente en su interior el deseo de ser santo. El testimonio que nos dejó el beato Manuel Domingo y Sol es una llamada permanente a vivir nuestro sacerdocio como una llamada a la santidad.

María Joana Querol

Reunió interdiocesana de delegats de Catalunya

Les delegacions diocesanes de Missions catalanes, ens hem reunit els dies 30 i 31 de gener a Reus, a la Comunitat de les Missioneres Claretianes.

Aquesta trobada anual a Tarragona té com a objectiu fer visible la realitat del servei missioner en la pastoral a les nostres diòcesis.

Treballs de grups, diàleg i informacions que ens ajuden a respondre: Què és l'animació missionera? Per què l'animació missionera es defineix com un ministeri eclesial? Són missioneres les nostres comunitats cristianes?

Presideix D. Anastasio Gil, director nacional de les Obres Missionals Pontifícies.

Unes jornades que ens ajuden, fins i tot com a reflexió personal i a una veritable animació missionera.

Delegació Diocesana de Missions

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Res no és impossible si ens adreçem a Déu en la pregària. Tots podem ser creadors de pau» (30 de gener de 2017).

@Pontifex: «Imitem l'actitud de Jesús cap als malalts: Ell té cura de tothom, comparteix el seu patiment i obre el cor a l'esperança» (31 de gener de 2017).

@Pontifex: «Déu desitja que tots els homes es reconguin i visquin com a germans, fent la gran família humana en l'harmonia de la diversitat» (1 de febrer de 2017).

@Pontifex: «No ens n'oblidem mai de resar pels altres. La pregària és la nostra força més gran» (3 de febrer de 2017).

Primera conferència de l'Any Jubilar

El saló d'actes de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Tortosa va omplir-se de públic amb motiu de la primera conferència programada dins els actes de l'Any Jubilar de Ntra. Sra. de la Cinta, atorgat pel 4t centenari de la Reial Arxiconfraria de la Cinta. M. Victòria Almuní, doctora en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona i catedràtica de Ciències Socials a l'ensenyament secundari, va explicar en la seva conferència la situació històrica del territori i de la ciutat de Tortosa, així com del recinte catedralici durant la segona meitat del s. XII; tot contextualitzat amb l'inici de la devoció a la M.D. de la Cinta en un moment en què territori, ciutat i Bisbat definien el seu paper i la seva estructura.

En la presentació de la conferència, Francesc Viñes, primer majordom de l'Arxiconfraria, va assenyalar que quan es va començar a preparar la programació de l'Any Jubilar es va tenir molt en compte que calia donar a l'esdeveniment un valor afegit a través d'un enriquiment a partir d'allò que estaven disposats a organitzar: «I no podíem deixar de banda l'extens treball acadèmic que tenim al voltant de la Mare de Déu de la Cinta». «Vam arribar a la conclusió que resultava convenient poder compartir-ho públicament a través d'un cicle de conferències», va explicar Viñes, i va afegir que «ens vam adonar de la gran riquesa que teníem al nostre abast i del molt que podríem arribar a escoltar a través de l'experiència profes-

sional d'algunes veus qualificades que ens podien ajudar a entendre millor allò que s'ha vingut anome-

nant l'esclat devocional a la Santa Cinta».

Ximo Rambla

La Fiesta de la Candelera

El pasado 2 de febrero, celebramos otra vez la Fiesta Mayor de la Candelera en l'Ametlla

de Mar. Con la ilusión de siempre, con la alegría que llegue otra vez la Fiesta Mayor del pueblo y que todo

el mundo vuelva a reunirse y hablar, volver a rezar a la Virgen y participar en la procesión. Esto es algo bonito e interesante. Además, lo más notable es que la Virgen nos una a todos.

No es mérito del Ayuntamiento que gasta el dinero; no es mérito de la parroquia y del sacerdote que prepara la fiesta religiosa, es el mérito de la Virgen que ha recibido la misión de Jesucristo, de reunirnos. Ella dentro del retablo de la Vida cristiana tiene un lugar relevante. La celebración de las misas indica que María nos lleva a Jesús. Cuando vienen los jóvenes de veinte años con ilusión a cantar en la misa, a llevar la imagen en la procesión con la devoción de costumbre, esto nos llena de alegría; la Virgen es más importante que nuestras opiniones o aunque

digan algunos que no creen demasiado, pero a la hora de la verdad acuden.

Muchos querrían tener una devoción igual que reúne a todo el pueblo cristiano. Cuando se ven las hachas iluminar la noche y arranca todo el séquito de devotos. Es emocionante. Esto solamente lo podemos hacer los que fomentamos el amor a Dios, a la Virgen María y a los Santos. Lo principal es María, es Jesucristo, es Dios que nos reúne. Las cosas menudas, que pueden ser algunos detalles, no tienen importancia; lo que realmente importa es que otro año, han venido los niños, los jóvenes, los mayores, las promesas, el Ayuntamiento, a celebrar la fiesta de María Candelera.

Mn. Antonio Bordás Belmonte

AGENDA

► **Dissabte 18**, Teresianes, Recés de Quaresma d'Acció Catòlica General. / Horta de Sant Joan, a les 12 h, Missa del 450è aniversari de la mort de St. Salvador d'Horta.

► **Diumenge 19**, Sant Carles de la Ràpita, Parròquia la Santíssima Trinitat, a les 12.15 h, Missa Estacional i Visita Pastoral del Sr. Bisbe.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germanica.

15. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català. fund. Orde de Cala-

trava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Lària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Jo-

sep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església; Tortosa: sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

Diumenge II de Quaresma

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, el meu estimat: escolteu-lo

Transfiguració de Fra Angelico (1440-1442), Basilica de Sant Marc, Florència (Itàlia)

El Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país i de la casa del teu pare, cap al país que t'indicaré». No sabem l'anterior trajectòria espiritual d'Abram però Abram se n'anà com el Senyor li digué.

Amb la missió rep promesa singular: *Et convertiré en un gran poble; faré gran el teu nom que servirà per a beneir.*

El particularisme (*et beneiré*) és al servei de l'universalisme (*totes les famílies es valdran del teu nom per beneir-se*).

Abram és el primer beneficiari de la benedicció divina perquè, gaudint-la, la pugui transmetre a tot el món.

El discurs d'exhortació a la fidelitat enmig de les proves de 2Tm s'articula en 3 etapes: a) iniciativa gratuïta de Déu que *ens ha salvat*; b) realització efectiva de la Salvació *per Jesucrist, el nostre Salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia*; c) actualització de la Salvació *amb l'Evangeli*, del que Pau ha estat constituït *herald, apòstol i mestre*.

Timoteu és exhortat a *sofrir per l'obra de l'Evangeli*, suportant-ho *amb la fortalesa que Déu ens dóna*.

Testimonis únics de la Transfiguració són Pere, Jaume i Joan, els més contraris al camí de Creu: pensant que Déu i Creu són incompatibles. I oblidant el recent avís del Mestre: *Cal anar a Jerusalem i patir molt* (16,21).

Es transfigurà davant d'ells: els vestits es tornaren fulgurants i eren tan blancs. La categoria divina —amagada per l'Encarnació— es fa visible i la condició humana deixa passar la Llum que portava dins. Amb l'aval de Moisès (la Llei) i Elies (els profetes).

La glòria del Tabor no és evasió que defuig la Creu sinó encoratjament per fer camí cap a Jerusalem i el Calvari.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gen 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra i dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».